

Online Pesten; Risicofactoren, Consequenties en Preventie

Britt van Hest

Universiteit van Amsterdam

Studentnummer: 10000592

Begeleider: Saskia Boom

Cursus: Bachelorthese

Datum: 25 juni 2013

Aantal woorden abstract: 140

Totaal aantal woorden: 4831

Inhoudsopgave

Abstract	p. 2
Online Pesten; Risicofactoren, Consequenties en Preventie	p. 3
Traditioneel Pesten versus Online Pesten	p. 5
Risicofactoren en Consequenties van Online Pesten	p. 8
Preventie van Online Pesten	p. 11
Conclusies en Discussie	p. 14
Literatuurlijst	p. 16

Abstract

In dit literatuuroverzicht is er gekeken naar de implicaties van de opkomst van online pesten bij jongeren. Als eerste is er een vergelijking gemaakt tussen online pesten en traditioneel pesten. Vervolgens is er gekeken naar de risicofactoren en consequenties van online pesten. En als laatste is de preventie van online pesten belicht. Er is gebleken dat traditioneel pesten gerelateerd is aan online pesten, maar dat deze twee vormen van pesten ook van elkaar verschillen. Tevens zijn er een aantal aanleidingen te noemen waarom tieners sociale contacten opzoeken via het internet en welke relatie dit heeft met online pesten. Ook zijn er verschillende factoren naar voren gekomen waarop preventie kan plaatsvinden. Deze bevindingen moeten onder de aandacht worden gebracht bij ouders, docenten en de overheid zodat er een halt toegeroepen wordt tegen online pesten omdat dit grote gevolgen heeft op jongeren.

Online Pesten; Risicofactoren, Consequenties en Preventie

Online pesten krijgt de laatste jaren steeds meer aandacht in de media door schrikbarende verhalen over tieners die zelfmoord hebben gepleegd omdat zij de pesterijen die online plaatsvonden niet meer aan konden. Nederland werd vorig jaar november bijvoorbeeld opgeschikt door het verhaal van Tim Ribberink. Hij pleegde zelfmoord als gevolg van online pesten en liet daarbij een briefje achter die het hart van velen raakten. Hij vertelde in het briefje dat hij zijn hele leven lang al wordt gepest en daar een einde aan wilde maken. Hij zag het beëindigen van zijn leven als enige oplossing om de pesterijen te laten stoppen (Algemeen Dagblad, 2013). Een afschuwelijk verhaal waarmee de ernst van het probleem duidelijk wordt. Dit blijkt ook uit cijfers van Centraal Bureau van de Statistiek (2013). Eén op de vijf tieners wordt op de traditionele manier gepest en één op de acht tieners wordt online gepest. Dit betekent dat er per jaar ongeveer in totaal 260.000 slachtoffers zijn van een vorm van pesten. Sinds 2006 is er een stijging te zien in het aantal zelfdodingen per jaar (Centraal Bureau van de Statistiek, 2012) en staat zelfdoding onder tieners van 15 tot 20 jaar op nummer twee van niet-natuurlijke doodsoorzaken (Centraal Bureau van de Statistiek, 2013). Een reden hiervoor zou kunnen zijn is dat in 2006 de sociaalnetwerksite Facebook over de hele wereld openbaar werd gemaakt en iedereen vanaf 13 jaar zich toen kon registreren en een persoonlijk profiel kon aanmaken (Wikipedia, 2013). Momenteel wordt Facebook door 60 procent van de Nederlanders gebruikt en blijft dit aantal per jaar groeien (Newcom Research & Consultancy, 2013). Dit geeft aan hoe populair deze sociaalnetwerksite is. Er worden dus steeds meer sociale contacten online gelegd en hierdoor zijn ook de online pesterijen frequenter gaan plaatsvinden (Dooley, Pyzalski & Cross, 2009, aangehaald in Freis & Gurung, 2013).

Pesten wordt gedefinieerd als agressief gedrag, lichamelijk en/of verbaal, met de intentie om een ander te schaden. Het gedrag vindt vaak herhaaldelijk plaats waarbij de dader macht heeft over het slachtoffer waardoor er een onbalans ontstaat. Deze macht kan op meerdere gebieden plaatsvinden, zoals lichamelijke kracht en status (Kowalski, Morgan & Limber, 2012). Bij deze laatste kan er bijvoorbeeld gedacht worden aan de onbalans tussen werkgever en werknemer of docent versus leerling. Door de ontwikkeling van het internet en daarbij horende sociale media is er een nieuwe vorm van pesten ontstaan, bekend als online pesten. Dit staat voor agressief, intentioneel gedrag dat vertoond wordt door een groep, of een individueel, die gebruik maken van elektronische vormen van contact dat vaak herhaaldelijk plaatsvindt tegen een slachtoffer die zich moeilijk daartegen kan verdedigen (Smith, 2008,

aangehaald in Kowalski, Morgan & Limber, 2012). Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan negatief geladen teksten die bij foto's worden geschreven, (privé) berichten waarin bedreigingen worden geuit of het online plaatsen van gevoelige foto's.

Niet alleen uit persoonlijke verhalen die de media bereiken en wat de statistieken weergeven, blijkt de ernst van het probleem van online pesten. Ook uit onderzoeken komt naar voren dat pesten schade aan kan richten. Het onderzoek van Ybarra (2004, aangehaald in Ybarra, Diener-West & Leaf, 2007) toont bijvoorbeeld aan dat psychologische problemen geassocieerd zijn met online pesten. Tieners die in aanraking zijn gekomen met deze pesterijen vertonen vaker depressieve symptomen dan tieners die hier niet mee te maken hebben gehad. Tevens rapporteren slachtoffers van pesterijen minder positieve relaties te hebben met klasgenoten (Nansel, Overpeck & Pilla, 2001, aangehaald in Ybarra, Diener-West & Leaf, 2007). En slachtoffers die frequent worden gepest leveren slechtere prestaties op school (Holt, Finkelhor & Kanotr, 2007, aangehaald in Ybarra, Diener-West & Leaf, 2007). Online pesten is een groeiend probleem en heeft grote gevolgen. Welke risicofactoren een rol spelen bij online pesten en wat de mogelijkheden zijn binnen preventie van online pesten moet onder de aandacht worden gebracht bij ouders, docenten en de overheid. Op deze manier kunnen we proberen een halt toe te roepen aan online pestgedrag. In dit literatuuroverzicht staat dan ook de vraag centraal wat de implicaties zijn van de opkomst van online pesten bij jongeren. Er wordt hierbij eerst gekeken naar hoe online pesten en traditioneel pesten aan elkaar gerelateerd zijn en wat de verschillen zijn tussen deze twee vormen van pesten. Daarna wordt er in dit literatuuroverzicht ingegaan op de risicofactoren die aanzetten tot online pestgedrag en wat de consequenties zijn van online pesten. En als laatste komt de vraag aan bod hoe online pesten voorkomen kan worden en welke maatregelen er tegen genomen kunnen worden.

Traditioneel Pesten versus Online Pesten

In deze paragraaf wordt er als eerste gekeken naar de overeenkomsten tussen traditioneel en online pesten en daarna worden de verschillen belicht. Li (2005) stelt bijvoorbeeld dat online pesten een verlengde is van traditioneel pesten. Dit baseert hij op gevonden relaties tussen online en traditioneel pesten. Uit zijn onderzoek blijkt namelijk dat 30% van de daders die traditioneel pesten ook online pesten en dat één op de drie slachtoffers van traditioneel pesten ook slachtoffers zijn van online pesten. Deze onderzoeker stelt dat het pesten zich voortzet vanaf het schoolplein tot aan thuis achter de computer. Li gaat er in dit onderzoek vanuit dat online pesten voortkomt uit traditioneel pesten, echter is er alleen maar een relatie aangetoond. Deze relatie zegt niets over of online pesten voortkomt uit traditioneel pesten of dat traditioneel pesten voortkomt uit online pesten. Het zou ook kunnen dat er een derde factor bestaat die de relatie tussen traditioneel en online pesten kan verklaren.

Wanneer online pesten voortkomt uit traditioneel pesten, dan zouden kinderen die thuis geschoold worden minder online gepest worden. Ybarra, Diener-West en Leaf (2007) hebben onderzocht of kinderen die thuis geschoold worden net zoveel in aanraking komen met online pestgedrag als kinderen die naar een school gaan. Er is gebleken dat dit niet het geval is, want kinderen die thuis les krijgen worden minder online gepest. Deze bevindingen liggen in lijn met de bewering van Li, namelijk dat het pesten zich voortzet vanaf het schoolplein tot aan thuis achter de computer. Tevens kan hieruit afgeleid worden dat het samen naar school gaan een factor is die de relatie tussen traditioneel en online pesten kan verduidelijken. Daarentegen blijkt niet uit dit onderzoek of traditioneel pestgedrag ook een oorzaak is van online pestgedrag.

Kowalski, Morgan en Limber (2012) hebben hier onderzoek naar gedaan. Zij hebben gekeken of traditioneel pesten mogelijk gezien kan worden als voortekenen van online pesten. Tegen de verwachtingen in, toonde hun onderzoek aan dat bij kinderen die op school worden gepest de kans kleiner is dat ze online slachtoffer worden van pesterijen. Maar wanneer kinderen via het internet worden gepest, de kans groter is dat ze ook op school worden gepest. Online pesten kan mogelijk gezien worden als voortekenen van traditioneel pesten. De onderzoekers geven hier als mogelijke verklaring voor dat daders van online pesten zich gesterkt en machtig voelen over hun gedrag en positie tegenover leeftijdsgenoten en dat het hierdoor makkelijker wordt om ook op school te gaan pesten. Deze bevindingen zijn in

contrast met wat Li heeft gesteld. Er is niet zomaar te stellen dat het pesten zich voortzet vanaf het schoolplein tot aan thuis achter de computer.

Uit bovenstaande onderzoeken is naar voren gekomen dat traditioneel pesten en online pesten gerelateerd zijn aan elkaar. Maar deze twee vormen van pesten verschillen ook op bepaalde gebieden van elkaar. Deze verschillen kunnen wellicht meer inzicht geven in hoe het komt dat traditioneel pesten en online pesten invloed hebben op elkaar. Online pesten gebeurt bijvoorbeeld vaak anoniem en kan op elk moment van de dag, overdag en 's nachts, plaatsvinden. Dit in tegenstelling tot traditioneel pesten, waarbij de daders bekend zijn en het pesten alleen kan plaatsvinden als er direct contact is. Tevens is het publiek via online pesten groter (Juvonen & Gross, 2008, aangehaald in Casas, Del Rey & Ortega-Ruiz, 2013), want wanneer er bijvoorbeeld op Facebook een pestbericht wordt geplaatst wordt dit door alle volgers gelezen. En het is moeilijker om van de sociale media te distantiëren (Juvonen & Gross, 2008, aangehaald in Casas, Del Rey & Ortega-Ruiz, 2013), dit komt door de grote populariteit van de sociale media. Ook zorgt online pesten makkelijker voor een emotionele afstand tussen dader en slachtoffer (Law, Shapka, Domene & Gagné, 2012, aangehaald in Casas, Del Rey & Ortega-Ruiz, 2013). Dit komt bijvoorbeeld doordat er anoniem berichten kunnen worden geplaatst, wat tevens de drempel om te pesten kan verlagen.

Door de anonimiteit van het internet en de emotionele afstand tussen slachtoffer en dader is het denkbaar dat daders van online pestgedrag minder berouw hebben over hun daden en andere morele waarden hebben dan daders van traditioneel pestgedrag. De daders van online pestgedrag zien immers de reacties van hun slachtoffers niet. Perren en Gutzwiller-Helfenfinger (2012) hebben onderzocht of verschillende aspecten van moraliteit op dezelfde manier voorspellers zijn voor traditioneel pesten als voor online pesten. Hun onderzoek richtte zich op gebrek aan morele waarden, gebrek aan berouw en gebrek aan rechtvaardigheidsgevoel. Er werden overeenkomsten gevonden in gebrek aan morele waarden en gebrek aan berouw, deze voorspelden allebei traditioneel en online pestgedrag. Er werd ook een verschil gevonden tussen beide vormen van pesten, namelijk dat een gebrek aan rechtvaardigheidsgevoel alleen traditioneel pestgedrag voorspelt en niet online pestgedrag. Dit kan duiden op dat een gevoel van rechtvaardigheid op school wordt geleerd of dat een gevoel van rechtvaardigheid alleen ontstaat bij het zien lijden van het slachtoffer, wat eerder gezien wordt op school dan achter een computer.

Het ontstaan van een gevoel van rechtvaardigheid zou dus te maken kunnen hebben met interacties met leeftijdsgenoten. Casas, Del Rey en Ortega-Ruiz (2013) hebben de invloed van de sfeer die heerst op een school onderzocht op pestgedrag. Er zijn een aantal factoren gevonden die het pestgedrag op school positief of negatief beïnvloeden. Gevoel van veiligheid, steunend gedrag van docenten en positieve interacties tussen leerlingen zorgen ervoor dat er minder pestgedrag plaats vindt tussen leerlingen. En negatieve interacties tussen leerlingen zorgt juist voor meer pestgedrag onder leerlingen. In dit onderzoek wordt echter niet uitgelegd wat er onder positieve en negatieve interacties wordt verstaan en hoe deze ontstaan. Wanneer hier meer duidelijkheid over komt kan preventie daarop inhaken.

Uit de beschreven onderzoeken blijkt dat enerzijds traditioneel pesten en online pesten aan elkaar gerelateerd zijn, en anderzijds dat deze twee vormen van pesten verschillen van elkaar. Het lijkt er op dat online pestgedrag een mogelijk voorteken is van traditioneel pestgedrag. Het online pestgedrag zet door op het schoolplein. Het samen naar school gaan kan deze relatie verduidelijken, want leerlingen die thuis geschoold worden zijn minder snel slachtoffer van online pesten. Dit heeft te maken met een gebrek aan rechtvaardigheidsgevoel, want deze voorspelt alleen traditioneel pestgedrag en niet online pestgedrag. Dit kan erop duiden dat een gevoel van rechtvaardigheid alleen ontstaat bij het zien lijden van het slachtoffer, wat eerder gezien wordt op school dan achter een computer. Want wanneer de positieve aspecten van een sociale relatie worden belicht tussen leeftijdsgenoten is er minder kans op pestgedrag en wanneer de focus alleen maar ligt op de negatieve ervaringen met leeftijdsgenoten verhoogt dit de kans op pestgedrag. In de volgende paragraaf worden er een aantal gemeenschappelijke factoren besproken die voorspellers zijn voor traditioneel en online pesten en die aanzetten tot pestgedrag offline en online. Bovendien worden de consequenties van online pesten belicht.

Risicofactoren en Consequenties van Online Pesten

Sinds de opkomst van het internet en vooral van de sociale media zijn mensen via deze weg contact met elkaar gaan zoeken en ontstaan er online relaties. Bij dit nieuwe fenomeen zijn er ook pesterijen ontstaan die online plaatsvinden. Wanneer er meer bekend is over wie vooral gebruik maakt van het internet om contacten te leggen met anderen en wat hun beweegredenen zijn, geeft het aanknopingspunten waarop preventie kan inhaken. In de inleiding zijn er al een aantal consequenties genoemd van pesten. In deze paragraaf wordt hier verder op in gegaan. Bovendien komen de risicofactoren die aanzetten tot pestgedrag aanbod, die als eerste worden besproken.

De relatie tussen ouder en kind heeft grote invloed op het gedrag van kinderen. Het is mogelijk dat wanneer kinderen thuis weinig aandacht krijgen, ze deze aandacht ergens anders gaan zoeken, bijvoorbeeld via het internet. Uit een studie van Wolak, Mitchell en Finkelhor (2003) is gebleken dat meisjes en jongens eerder geneigd zijn om online contacten te leggen met anderen wanneer ze veel problemen hebben en weinig communiceren met hun ouders of veel probleemgedrag vertonen. Deze tieners lopen hierdoor een grotere kans om slachtoffer te worden van online pestgedrag.

Een andere factor die kan leiden tot pesterijen via het internet kan gevonden worden in de relatie die tieners hebben met hun leeftijdsgenoten. Wanneer tieners geen aansluiting vinden bij leeftijdsgenoten, zou het denkbaar zijn dat deze tieners dit gaan zoeken via het internet. Burton (2013) heeft de invloed van hechting, kwaliteit van de relatie, tussen leeftijdsgenoten op online pestgedrag onderzocht. Hij legt uit dat wanneer een tiener niet het gevoel heeft dat zijn vrienden beschikbaar zijn of steunend zijn in bijvoorbeeld periodes van stress, dat er dan geen goede hechting bestaat tussen de tiener en zijn vrienden. Burton heeft gevonden dat weinig tot geen gehechtheid aan leeftijdsgenoten negatief gecorreleerd is met pestgedrag. Dit betekent dat wanneer tieners geen aansluiting vinden bij leeftijdsgenoten, de kans groter is dat ze online pestgedrag vertonen.

Om een beter beeld te krijgen van hoe het komt dat bepaalde tieners het mikpunt worden van online pesterijen, hebben Mitchell, Wolak en Finkelhor (2008) een vervolgonderzoek opgezet. Zij hebben onderzocht of tieners die veel informatie over zichzelf bloot leggen via het internet, zoals *bloggers* dat doen, eerder doelwit zijn van online pestgedrag. Een *blogger* houdt een persoonlijk dagboek bij die regelmatig op een website wordt geplaatst. Het dagboek bevat verhalen, maar ook foto's en video's, waar bezoekers van

de website dan weer reacties op kunnen plaatsen (Wikipedia, 2013). Uit hun studie is gebleken dat tieners eerder geneigd zijn om negatieve opmerkingen te plaatsen over mensen die veel informatie over zichzelf prijsgeven dan bij mensen die niet tot weinig informatie over zichzelf op internet plaatsen. Hieruit kan geconcludeerd worden dat tieners die *bloggen* een verhoogd risico lopen op online pesten. En tevens is gebleken dat *bloggers* die online contact hebben met onbekenden hoger risico lopen op online pestgedrag dan *bloggers* die online contact hebben met bekenden.

Tot nu toe zijn er een aantal risicofactoren naar voren gekomen die leiden tot een verhoogd risico op online pestgedrag. Nu volgen een aantal consequenties van online pesten. Er is al gebleken dat kinderen die een slechte band hebben met hun ouders een hoger risico lopen om online gepest te worden. Het zou ook kunnen dat wanneer kinderen online gepest worden dit een negatieve invloed heeft op de relatie tussen ouder en kind. Ybarra en Mitchell (2004) hebben gevonden dat tieners die in aanraking zijn gekomen met online pestgedrag grotere kans hebben op een slechte ouder-kind relatie. Er kan geconcludeerd worden dat de relatie tussen online pesten en een slechte relatie tussen ouder en kind beide kanten op werkt. Want tieners die een slechte relatie hebben met hun ouders lopen een verhoogd risico op online pesten omdat ze meer geneigd zijn contacten te zoeken via het internet en dat wanneer tieners in aanraking zijn gekomen met online pesten dit een slechte invloed heeft op de relatie met hun ouders.

Een andere consequentie van online pesten is het in isolement raken van het slachtoffer door het pestgedrag. Mogelijk voelen tieners zich heel eenzaam die geen aansluiting vinden bij leeftijdsgenoten en dat het een reden zou kunnen zijn om sociale contacten te zoeken via het internet. Dit verband kan ook de andere kant op beredeneerd worden, namelijk dat slachtoffers van online pestgedrag zich hierdoor eenzaam kunnen voelen. Sahin (2012) heeft de samenhang tussen online pesten en eenzaamheid onderzocht. Slachtoffers van online pesten voelen zich eerder eenzaam dan leeftijdsgenoten die geen online pesterijen over zich heen hebben gekregen en dat eenzaamheid kan aanzetten tot online pestgedrag.

Uit bovenstaande studies is gebleken dat er een aantal risicofactoren te noemen zijn die duidelijk maken waarom tieners sociale contacten opzoeken via het internet en welke relatie dit heeft met online pesten. Eén van die risicofactoren is dat wanneer meisjes en jongens een slechte band hebben met hun ouders, ze eerder geneigd zijn om via het internet

sociale contacten op te zoeken en hierdoor hoger risico lopen op online pesten. Een andere risicofactor is de relatie die tieners hebben met leeftijdsgenoten. Wanneer er weinig tot geen aansluiting wordt gevonden met leeftijdsgenoten zoeken tieners hun aandacht in online pestgedrag. Ook *bloggers* lopen een verhoogd risico op online pesten, omdat ze veel persoonlijke informatie via het internet blootleggen en tieners zijn hierdoor eerder geneigd om daarover negatieve opmerkingen te plaatsen en het zijn vooral onbekenden van de *blogger* die dit gedrag vertonen. Tevens zijn er een aantal consequenties van online pesten te noemen. Bijvoorbeeld dat tieners die al in aanraking zijn gekomen met online pesten dit een negatieve invloed heeft op de relatie met hun ouders. Als laatste is aan bod gekomen dat er een relatie is tussen eenzaamheid en online pesten en dat dit verband beide kanten op werkt. Namelijk dat eenzaamheid gevoeld wordt bij slachtoffers van online pesten, meer dan bij leeftijdsgenoten die niet in aanraking zijn gekomen met dit online pestgedrag. En dat eenzaamheid ook kan aanzetten tot online pesten. Deze risicofactoren en consequenties hebben meer duidelijkheid gegeven over wat aanzet tot online pestgedrag en welke invloed online pesten heeft op jongeren. Deze informatie kan gebruikt worden voor preventieprogramma's, op welke aspecten preventie kan plaats vinden. In de volgende paragraaf zal besproken worden wat er tot nu toe geprobeerd is en waar nog op ingehaakt kan worden.

Preventie van Online Pesten

In het programma “Over de streep” van de Publieke Omroep (KRO, 2013) wordt er een methode in beeld gebracht die erop gericht is om pestgedrag tussen leerlingen van scholen te verminderen en wellicht ook te voorkomen in de toekomst. Deze methode probeert respect te creëren tussen deze leerlingen en daarmee de empathie naar elkaar te vergroten. Hierdoor wordt er een onderlinge band gevormd, waardoor de kans kleiner wordt dat deze kinderen pestgedrag vertonen. In deze paragraaf worden de elementen besproken die ervoor zouden kunnen zorgen dat kinderen minder snel anderen pesten. Daarnaast worden de maatregelen belicht die genomen kunnen worden tegen online pesten.

Met de opkomst van het internet willen volwassenen hun kinderen beschermen tegen negatieve invloeden afkomstig van het internet. Er worden beveiligingen en programma's geplaatst op computers waardoor kinderen hiertegen beschermd zouden zijn. Dit wordt gedaan middels het blokkeren van bepaalde websites, woorden en afbeeldingen. Maar uit onderzoek van Mitchell, Finkelhor en Wolak (2005) blijkt dat filter programma's tegen ongepast materiaal op computers hun werk niet optimaal doen. Het ligt niet zozeer aan deze programma's, maar juist aan de ouders die deze programma's niet gebruiken op de computers die hun kinderen gebruiken. Er zijn verschillende redenen gevonden waarom ouders dit niet doen. Ze geven bijvoorbeeld als reden op dat hun kinderen oud genoeg zijn om te bepalen welke websites ze wel of niet bezoeken. Ook worden filterprogramma's niet ingesteld omdat kinderen het internet nodig hebben voor hun schoolwerk. Tevens willen ouders hun kinderen dingen niet ontzeggen, die leeftijdgenoten wel mogen, bijvoorbeeld het hebben van een account op een sociaalnetwerksite. En er zijn ouders die zeggen dat ze weinig af weten van het internet gebruik van hun kinderen en zich geen zorgen maken over het in aanraking komen met online pestgedrag. Deze resultaten laten zien dat volwassenen veel te naïef denken over dat hun kinderen niet in aanraking komen met online pestgedrag. Deze onderzoekers zijn dan ook van mening dat ouders bewust moeten worden gemaakt van de grote impact van online pesten op hun kinderen en waarom er gebruik moet worden gemaakt van filter programma's.

Dat volwassenen veel te naïef denken over dat hun kinderen geen gevaar lopen door die beveiligingen is ook gebleken uit een studie van Mitchell, Finkelhor, Wolak, Ybarra en Turner (2011). Zij hebben aangetoond dat kinderen altijd weer manieren vinden om die beveiligingen te ontlopen. Ze groeien op met het internet en kunnen veel meer dingen dan hun

ouders denken. Volgens deze onderzoekers zouden ouders zich niet alleen moeten richten op internetbeveiliging, maar ook andere manieren moeten gaan zoeken om hun kinderen te beschermen tegen online pesten.

Door de lage effectiviteit van filterprogramma's doordat ouders de noodzaak niet zien om deze te gebruiken is het nodig om via een andere weg te zorgen dat online pesten een halt wordt toegeroepen. Tieners komen veel in aanraking met online pestgedrag en zijn wellicht zelf de oplossing voor het probleem van online pesten. Freis en Gurung (2013) hebben onderzoek gedaan naar hulpgedrag bij online pesten onder jongeren. Zij hebben gevonden dat empathie en het hebben van een positieve houding ten opzichte van het onderwerp waarover gepest wordt de kans vergroten op hulpgedrag onder jongeren bij online pestgedrag. Deze factoren kunnen meegenomen worden in preventieprogramma's. Wanneer jongeren inzien wat pestgedrag voor invloed heeft op een ander en meer leren over bepaalde onderwerpen waar veel over gepest wordt is het mogelijk dat daarmee het online pesten vermindert.

Uit het vorige onderzoek is gebleken dat het creëren van empathie tussen leerlingen een oplossing is om online pestgedrag te doen laten afnemen. Nu is het de vraag hoe ervoor gezorgd kan worden dat er meer empathie ontstaat tussen jongeren. Tieners gaan naar school om over allerlei zaken wijzer te worden zodat ze de wereld in gaan met informatie waar ze later wat aan kunnen hebben. Een school lijkt dan ook de aangewezen plek om leerlingen ook meer te leren over empathie en deze te laten toenemen tussen scholieren. Uit het onderzoek van Lwin, Li en Ang (2012) is gebleken dat empathie versterkt wordt door educatie. Er bestaat vaak al empathie tussen leerlingen, maar uit angst om zelf gepest te worden durven kinderen niet op te komen voor anderen die gepest worden. Tijdens deze educatie lessen wordt het belang van hulpgedrag bij pesten aan de leerlingen uitgelegd. Op deze manier wordt de empathie tussen de leerlingen versterkt, waardoor hulpgedrag bij pesten wordt bevorderd. Tevens is er nog een factor onderzocht die invloed heeft op online pestgedrag, namelijk coping. Dit houdt het omgaan met pestgedrag in en deze factor wordt ook positief beïnvloedt door educatie. Volgens de onderzoekers moet de educatie over empathie en coping per sekse en leeftijdscategorie aangepast worden om het zo goed mogelijk te laten aansluiten bij waar de kinderen op dat moment in hun ontwikkeling staan.

Wanneer er educatie gegeven wordt over coping is het nodig om te weten welke vormen van coping er zijn en hoe deze samenhangen met online pesten, zodat leerlingen aangeleerd kan worden wat effectieve manieren zijn om met online pesten om te gaan. Parris,

Varjas, Meyers en Cutts (2012) hebben onderzoek gedaan naar verschillende vormen van coping en welke invloed deze hebben op online pesten. Uit hun onderzoek is gebleken dat er twee copingstrategieën worden gebruikt, namelijk reactieve en preventieve coping. En dat er ook nog een groep kinderen is die denken dat er geen effectieve manier is om pesten te verminderen. Bij reactieve coping wordt het online pestgedrag vermeden door bijvoorbeeld negatief geladen berichten te verwijderen of te negeren. Bij preventieve coping worden er manieren gebruikt om online pestgedrag voor te zijn. Dit wordt gedaan door over online geplaatste berichten te praten wanneer deze een negatieve ondertoon hebben, zodat miscommunicatie vermeden wordt. Tevens wordt bij deze manier van coping gezorgd voor extra beveiliging tegen online pesten door bijvoorbeeld zo min mogelijk persoonlijke informatie online te plaatsen. En bewust websites te vermijden die een verhoogd risico hebben op online pestgedrag. De groep kinderen die denken dat er geen manieren zijn om online pestgedrag te doen laten afnemen, zijn van mening dat dit komt doordat er weinig consequenties zijn voor de ouders doordat ze anoniem kunnen blijven via het internet. De twee copingstrategieën kunnen worden gebruikt als preventiemiddel tegen online pesten.

Er kan geconcludeerd worden aan de hand van bovenstaande onderzoeken dat internetbeveiligingen voor jongeren niet goed genoeg helpen om te beschermen tegen online pesten. Dit ligt niet zozeer aan deze programma's maar aan de ouders die deze niet instellen op de computers van hun kinderen en kinderen deze weten te omzeilen. Het is dan ook nodig om ouders meer bewust te laten worden van de impact van online pesten op hun kinderen en waarom deze beveiligingen zo belangrijk zijn. De oplossing tegen online pestgedrag ligt ook bij de tieners zelf. Bijvoorbeeld door hulpgedrag bij online pesten te bevorderen en educatie te geven over empathie en coping waardoor dit tussen tieners wordt versterkt en daarmee het pestgedrag afneemt. Er zijn verschillende soorten vormen van coping die anders invloed hebben op online pestgedrag, namelijk reactieve en preventieve coping. Deze copingstrategieën zijn effectieve manieren om met online pesten om te gaan en kunnen bevorderd worden door educatie. Een effectief middel tegen online pesten zou zijn om deze factoren in één preventieprogramma bij elkaar te voegen en dat ouders, kinderen en de school hier een belangrijke rol in spelen.

Conclusies en Discussie

Door de opkomst van het internet is er een nieuwe vorm van pesten ontstaan, genaamd online pesten. Het blijkt dat online pesten een mogelijk voorteken is van traditioneel pesten. Slachtoffers van online pesten hebben meer kans om ook slachtoffer te worden van traditioneel pestgedrag dan andersom. Daarentegen worden leerlingen die thuis geschoold zijn minder snel slachtoffer van online pesten. De reden hiervan zou kunnen zijn is dat een gevoel van rechtvaardigheid alleen ontstaat bij het zien lijden van het slachtoffer, wat eerder gezien wordt op school dan achter een computer. Want wanneer de positieve aspecten van een sociale relatie worden belicht tussen leeftijdsgenoten is er minder kans op pestgedrag en wanneer de focus alleen maar ligt op de negatieve ervaringen met leeftijdsgenoten verhoogd dit de kans op pestgedrag. Verder zijn er een aantal risicofactoren voor online pesten naar voren gekomen. Namelijk dat wanneer kinderen een problematische relatie hebben met hun ouders er eerder online contact wordt gezocht met leeftijdsgenoten en dat dit ook eerder wordt gedaan als er geen band wordt gevoeld met kinderen op school. Deze kinderen lopen hierdoor een groter risico om online gepest te worden. Tevens wanneer er veel persoonlijke informatie wordt bloot gelegd via het internet plaatsen onbekenden van de persoon hierover eerder negatieve berichten. De consequenties van online pesten uiten zich in eenzaamheid en in slechte ouder-kind relaties. Deze gevolgen kunnen wellicht weer leiden tot andere problemen, zoals psychische problemen. Op deze manier komen we in een negatieve spiraal terecht waarbij het lastig is om nog uit te komen.

Wanneer er meerdere strategieën bij elkaar gevoegd worden heeft dit de meeste kans op slagen om online pestgedrag een halt toe te roepen. De oplossing ligt bij de kinderen, ouders en de school. De ouders moeten bewust worden gemaakt op de impact van online pestgedrag op hun kinderen en waarom ze beter gebruik kunnen maken van internetbeveiligingprogramma's. Tevens kunnen ze samen met de school educatie geven aan kinderen over coping en empathie. Door educatie worden deze factoren versterkt en zorgen ervoor dat online pestgedrag afneemt. Er zijn verschillende vormen van coping, zoals reactieve en preventieve coping. Deze kunnen in preventieprogramma's opgenomen worden om kinderen aan te leren om op een effectieve manier om te gaan met online pesten.

Voorgaande onderzoeken leggen voornamelijk de focus op het gedrag dat de daders van online pesten wel of niet vertonen en hoe slachtoffers daarmee om kunnen gaan. Bestaande preventieprogramma's baseren hun methoden op het gedrag van de daders. Deze

daders worden in het zogenaamde bestraffende hoekje gezet. Echter wordt het pestgedrag zelf niet aangepakt op deze manier. Naast dat slachtoffers last hebben van het daadwerkelijke pestgedrag blijkt uit een van voorgaande onderzoeken (Sahin, 2012) dat deze slachtoffers zich ook enorm eenzaam voelen. Mogelijk komt dit door de isolatie waarin ze zitten. Het gevoel nergens bij te horen, geen steun te krijgen van anderen en de gedachte “de wereld is tegen mij”. De relatie tussen dader en slachtoffer wordt vaak niet hersteld. Het pesten laten stoppen en het creëren van sociale banden tussen slachtoffer en leeftijdgenoten kan een andere benadering zijn om het probleem van pesten op te lossen. Op deze manier ontstaat er een win-winsituatie; het pesten wordt een halt toe geroepen en het slachtoffer wordt uit zijn isolement gehaald. Deze methode is nog niet wetenschappelijk onderzocht. Het is interessant om hier onderzoek naar te doen, omdat het meerdere probleemgebieden betreffende pestgedrag kan oplossen. Voornamelijk wordt het pesten aangepakt en de eenzaamheid waarin het slachtoffer verkeerd.

Online pesten is een groeiend probleem en heeft grote gevolgen. Dit moet onder de aandacht worden gebracht bij ouders, docenten en de overheid en daarbij aangegeven worden wat de risicofactoren zijn en wat er tegen gedaan kan worden. Op deze manier kunnen we proberen een halt toe te roepen tegen online pestgedrag. Het is nu aan de ontwikkelaars van preventieprogramma's om deze factoren op te pakken, bij elkaar te voegen en er een effectief werkend project van te maken die op scholen uitgevoerd kan worden.

Literatuurlijst

- Algemeen Dagblad, 2013. Opgehaald op 5 mei 2013, van <http://www.ad.nl/ad/nl/1012/Nederland/article/detail/3382924/2013/01/25/Ouders-Tim-Ribberink-tonen-afschidsbrief-na-ophef.dhtml>.
- Burton, K.A., Florell, D., & Wygant, D.B. (2012). The role of peer attachment and normative beliefs about aggression on traditional bullying and cyberbullying. *Psychology in the Schools, 50*, 103-115.
- Casas, J.A., Del Rey, R., & Ortega-Ruiz, R. (2013). Bullying and cyberbullying: Convergent and divergent predictor variables. *Computers in Human Behavior, 29*, 580-587.
- Centraal Bureau van de Statistiek, 2013. Opgehaald op 5 mei 2013, van <http://www.cbs.nl/nl-NL/menu/themas/dossiers/jongeren/publicaties/artikelen/archief/2013/2013-016-pb.htm>.
- Centraal Bureau van de Statistiek, 2012. Opgehaald op 27 mei 2013, van <http://www.cbs.nl/nl-NL/menu/themas/gezondheid-welzijn/publicaties/artikelen/archief/2012/2012-3668-wm.htm>.
- Centraal Bureau van de Statistiek, 2013. Opgehaald op 27 mei 2013, van <http://www.cbs.nl/nl-NL/menu/themas/dossiers/jongeren/publicaties/artikelen/archief/2013/2013-3782-wm.htm>.
- Freis, S.D., & Gurung, R.A.R. (2013). A Facebook Analysis of Helping Behavior in Online Bullying. *Psychology of Popular Media Culture, 2*, 11–19.
- Kowalski, R.M., Morgan, C.A., & Limber, S.P. (2012). Traditional bullying as a potential warning sign of cyberbullying. *School Psychology International, 33*, 505–519.
- KRO, 2013. Opgehaald op 10 mei 2013, van <http://overdestreep.kro.nl/over-het-programma/default.aspx?refresh>.
- Li, Q. (2005). New bottle but old wine: A research of cyberbullying in schools. *Computers in Human Behavior, 23*, 1777-1791.
- Lwin, M.O., Li, B., & Ang, R.P. (2012). Stop bugging me: An examination of adolescents' protection behavior against online harassment. *Journal of Adolescence, 35*, 31–41.
- Mitchell, K.J., Finkelhor, D., & Wolak, J. (2005). Protecting youth online: Family use of filtering and blocking software. *Child Abuse & Neglect, 29*, 53–765.

- Mitchell, K.J., Finkelhor, D., Wolak, J., Ybarra, M.L., & Turner, H. (2011). Youth Internet Victimization in a Broader Victimization Context. *Journal of Adolescent Health, 48*, 128–134.
- Mitchell, K.J., Wolak, J., & Finkelhor, D. (2008). Are blogs putting youth at risk for online sexual solicitation or harassment. *Child Abuse & Neglect, 32*, 277–294.
- Newcom Research & Consultancy, 2013. Opgehaald op 22 juni 2013, van <http://www.newcomresearch.nl/news/61/16/Social-media-in-Nederland-2013>
- Parris, L., Varjas, K., Meyers, J., & Cutts, H. (2012). High School Students' Perceptions of Coping With Cyberbullying. *Youth & Society, 44*, 284–306.
- Perren, S., & Gutzwiller-Helfenfinger, E. (2012). Cyberbullying and traditional bullying in adolescence: Differential roles of moral disengagement, moral emotions, and moral values. *European Journal of Developmental Psychology, 9*, 195–209.
- Sahin, M. (2012). The relationship between the cyberbullying/cybervictimization and loneliness among adolescents. *Children and Youth Services Review, 34*, 834–837.
- Wikipedia, 2013. Opgehaald op 27 mei 2013, van <http://nl.wikipedia.org/wiki/Facebook>.
- Wikipedia, 2013. Opgehaald op 29 mei 2013, van <http://nl.wikipedia.org/wiki/Weblog>.
- Williams, M., & Winslade, J. (2008). Using “undercover teams” to re-story bullying relationships. *Journal of Systemic Therapies, 27*, 1-15.
- Williams, M. (2010). Undercover Teams: Redefining reputations and transforming bullying relationships in the school community. *E-Journal of Narrative Practice, 1*, 4-13.
- Wolak, J., Mitchell, K.J., & Finkelhor, D. (2003) Escaping or connecting? Characteristics of youth who form close online relationships. *Journal of Adolescence, 26*, 105–119.
- Ybarra, M.L., Diener-West, M., & Leaf, P.J. (2007). Examining the Overlap in Internet Harassment and School Bullying: Implications for School Intervention. *Journal of Adolescent Health, 41*, 42–50.
- Ybarra, M.L., & Mitchell, K.J. (2004). Youth engaging in online harassment: associations with caregiver–child relationships, Internet use, and personal characteristics. *Journal of Adolescence, 27*, 319–336.

The Undercover Team

Approach

Britt van Hest

Universiteit van Amsterdam

Studentnummer: 10000592

Begeleider: Saskia Boom

Cursus: Bachelorthese (onderzoeksvorstel)

Datum: 25 juni 2013

Aantal woorden abstract: 127

Totaal aantal woorden: 1274

Inhoudsopgave

Abstract	p. 2
The Undercover Team Approach	p. 3
Onderzoeksmethode	p. 4
Deelnemers	p. 4
Materialen	p. 4
Procedure	p. 5
Data Analyse	p. 5
Interpretatie van Mogelijke Resultaten	p. 6
Literatuurlijst	p. 7

Abstract

“*The undercover team approach*” is een benadering die gericht is op het laten stoppen van pestgedrag op school en het creëren van sociale banden tussen het slachtoffer van het pestgedrag en leeftijdgenoten. Bij deze benadering ligt de focus niet op het bekritisieren van het gedrag van de dader die pestgedrag vertoont en hoe een slachtoffer er mee kan omgaan. Deze methode heeft een “*no blame*” benadering, waarbij er geprobeerd wordt ander gedrag tussen dader en slachtoffer te laten ontstaan. Het is een nieuwe benadering die nog niet wetenschappelijk is onderzocht en geeft mogelijk een nieuwe oplossing voor pestgedrag op scholen. In dit onderzoeksvorstel staat de vraag centraal welke invloed “*the undercover team approach*” heeft op pestgedrag op scholen. Dit wordt onderzocht middels het stappenplan van Williams (2013).

The Undercover Team Approach

Methodes die worden bedacht voor op scholen om pestgedrag aan te pakken worden tot nu toe gebaseerd op het gedrag dat de daders van pesterijen wel of niet vertonen en hoe slachtoffers daarmee om kunnen gaan. In een studie van Parris, Varjas, Meyers en Cutts (2012) worden bijvoorbeeld verschillende manieren van coping met pestgedrag onderzocht. Uit deze studie blijkt dat er effectieve copingstijlen zijn die slachtoffers helpen om beter om te kunnen gaan met pestgedrag. Kinderen krijgen educatie over hoe om te gaan met pestgedrag en er wordt geprobeerd om deze manieren van coping aan te leren. Op deze manier wordt het pestgedrag zelf echter niet aangepakt. Naast dat slachtoffers last hebben van het daadwerkelijke pestgedrag blijkt uit onderzoek van Sahin (2012) dat deze slachtoffers zich ook enorm eenzaam voelen. Mogelijk komt dit door de isolatie waarin ze zitten. Het gevoel nergens bij te horen, geen steun te krijgen van anderen en de gedachte “de wereld is tegen mij”. Bestaande programma’s baseren hun methoden op het gedrag dat de daders van pesten vertonen. Deze daders worden in het zogenaamde bestraffende hoekje gezet. De relatie tussen dader en slachtoffer wordt vaak niet hersteld. Het pesten laten stoppen en het creëren van sociale banden tussen slachtoffer en leeftijdgenoten kan een andere benadering zijn om het probleem van pesten op te lossen. Op deze manier ontstaat er een win-winsituatie, het pesten wordt een halt toe geroepen en het slachtoffer wordt uit zijn isolement gehaald. Deze benadering is het hoofddoel van een recent bedachte methode, genaamd “*The undercover team approach*” (Williams & Winslade, 2008; Williams, 2010), die pesterijen op scholen en daarbuiten een halt wil toe roepen. Deze methode is in Nieuw-Zeeland een aantal keer gebruikt met positieve reacties, alleen is het nog niet wetenschappelijk onderzocht. De invloed van “*The undercover team approach*” op pestgedrag op scholen is interessant om te onderzoeken, omdat het meerdere probleemgebieden betreffende pestgedrag kan oplossen. Voornamelijk wordt het pesten aangepakt en de eenzaamheid waarin het slachtoffer verkeerd.

Om de vraag; welke invloed “*The undercover team approach*” heeft op pestgedrag op scholen, te kunnen beantwoorden, zullen vier bovenbouw groepen van een basisschool onderzocht worden die te maken hebben met pestgedrag in hun groep. Twee van die groepen zullen dienen als controle groep, waar niets gebeurt gedurende het experiment. En de andere twee groepen zullen de experimentele conditie vormen. Op deze manier ontstaan er twee condities en kunnen de effecten van “*The undercover team approach*” worden getest. Er wordt verwacht dat het pestgedrag afneemt in de groepen die “*The undercover team approach*” ondergaan en dat het pestgedrag hetzelfde blijft in de groepen die dit niet

ondergaan. Het onderzoek zal drie maanden duren en wordt het stappenplan van Williams (2013) gevolgd.

Onderzoeksmethode

Deelnemers

Er nemen vier bovenbouw groepen van een basisschool uit Amsterdam deel die te maken hebben met pestgedrag in hun groep. Twee van deze groepen zullen de experimentele conditie vormen, die “*The undercover team approach*” zullen ondergaan. En de andere twee groepen zullen de controle conditie vormen, waar niets gebeurt tijdens het experiment. In elke bovenbouw groep zitten 30 leerlingen met een leeftijd tussen de 9 en 13 jaar. Uit elke groep, die de experimentele conditie vormen, worden 2 daders van pestgedrag, 1 slachtoffer van het pestgedrag en 4 buitenstaanders geselecteerd met overleg van de docenten van die groepen. Die 7 leerlingen samen vormen “*the undercover team*” per groep, dus in totaal 14 leerlingen.

Materialen

Aan de hand van een vragenlijst, namelijk de *Bullying Inventory* (Olweus, 1989; Liebrand, Van Ijzendoorn & Van Lieshout, 1991, aangehaald in Stevens, De Bourdeaudhuij & Van Oost, 2000) wordt het pestgedrag op school gemeten en de sociale isolatie van slachtoffers van pesten. Deze bestaat uit twee delen, één die aan alle leerlingen wordt afgenomen en de ander aan alleen de slachtoffers van pesten. Deel 1 bevat vragen over hoe vaak de deelnemer is gepest op school en over hoe vaak de deelnemer zelf een ander heeft gepest op school. Deel 2 gaat over de kwaliteit van leven op school voor de slachtoffers van het pestgedrag. Deze vragenlijst bevat vragen over sociale isolatie, zoals “Hoe vaak komt het voor dat andere kinderen niet met jou willen spelen in de pauzes?” en “Hoe vaak komt het voor dat je je eenzaam voelt in de pauzes?”. Deze vragenlijsten wordt vooraf en achteraf aan het onderzoek afgenomen. De leerlingen die deelnemen aan de “*the undercover teams*” volgen het stappenplan die beschreven is door Williams (2013) in zijn artikel. In grote lijnen zal het stappenplan er als volgt uitzien. Als eerste vindt er een introductie bijeenkomst plaats waarin de deelnemers van “*the undercover teams*” uitleg krijgen over deze methode en wat hun rol daarin zal zijn. Er wordt benadrukt dat het gaat om een geheime missie, dat andere

kinderen er niet van af mogen weten, omdat dit belangrijk is voor het succes van de methode. Deze deelnemers krijgen per week opdrachten, bijvoorbeeld om elkaar altijd vriendelijk te begroeten en naar elkaar te lachen wanneer ze elkaar tegen komen. Tevens moeten ze bijvoorbeeld in de pauzes elkaar uitnodigen om mee te doen met hun activiteiten. Op deze manier wordt negatief gedrag omgezet in positief gedrag en wordt het slachtoffer van de pesterijen uit zijn isolement gehaald. Na elke week wordt er weer een bijeenkomst gepland om de opdrachten te evalueren, mogelijke problemen op te lossen en nieuwe opdrachten worden gegeven.

Procedure

Als eerste worden de docenten op de hoogte gebracht van de methode en wordt er uitleg gegeven over de procedure. De ouders van de kinderen worden via een brief en voorlichtingsavond op de hoogte gebracht over het onderzoek en er wordt toestemming gevraagd of hun kinderen mogen deelnemen aan het onderzoek. Daarna worden aan alle leerlingen gevraagd om de vragenlijst *Bullying Inventory* (deel 1) in te vullen over pesten in hun klas (voormeting). Vervolgens worden “*the undercover teams*” samengesteld. De leerlingen die deze groepen vormen worden op de hoogte gebracht van de methode, hun rol erin en welke taken ze gaan verrichten. Mocht een leerling niet willen deelnemen aan het team dan wordt een andere leerling gevraagd. Het stappenplan van Williams (2013) wordt uitgevoerd, dit zal 3 maanden in beslag nemen. Hierna wordt weer de vragenlijst *Bullying Inventory* (deel 1) aan alle leerlingen afgenomen over het pesten in hun klas (nameting). Om te kijken of de kwaliteit van leven op school voor de slachtoffers van het pestgedrag is verbeterd, worden bij deze deelnemers, vooraf en achteraf van het onderzoek, de vragenlijst *Bullying Inventory* (deel 2) afgenomen.

Data Analyse

De data wordt middels een *repeated measures ANOVA* geanalyseerd met groep (experimentele en controle groep) als between-subject variabele en meting (voormeting en nameting) als within-subject variabele. Op deze manier worden de gemiddelden van de resultaten van de experimentele groep vergeleken met de gemiddelden van de resultaten van de controle groep. En worden de gemiddelden van de resultaten van de vragenlijsten op de

voormeting vergeleken met de gemiddelden van de resultaten van de vragenlijsten op de nameting.

Interpretatie van Mogelijke Resultaten

Er wordt verwacht dat de gemiddelden van de experimentele groep lager liggen dan de gemiddelden van de controle groep op de nameting op deel 1 van de *Bullying Inventory*. Tevens wordt verwacht dat de gemiddelden op de nameting van deel 2 van de *Bullying Inventory* lager liggen dan op de voormeting. Dit betekent dat het pesten in de klas is afgenomen en de kwaliteit van leven op school voor de slachtoffers is verbeterd. Op deze manier komt er wetenschappelijk bewijs voor de “*the undercover team approach*”. Tevens zal dit een bevestiging zijn voor de positieve reacties die al bestaan over de methode die in Nieuw-Zeeland al een paar keer is uitgevoerd.

Literatuurlijst

- Parris, L., Varjas, K., Meyers, J., & Cutts, H. (2012). High School Students' Perceptions of Coping With Cyberbullying. *Youth & Society, 44*, 284–306.
- Sahin, M. (2012). The relationship between the cyberbullying/cybervictimization and loneliness among adolescents. *Children and Youth Services Review, 34*, 834–837.
- Stevens, V., De Bourdeaudhuij, I., & Van Oost, P. (2000). Bullying in Flemish schools: An evaluation of antibullying intervention in primary and secondary schools. *British Journal of Educational Psychology, 70*, 195-210.
- Williams, M., & Winslade, J. (2008). Using “undercover teams” to re-story bullying relationships. *Journal of Systemic Therapies, 27*, 1-15.
- Williams, M. (2010). Undercover Teams: Redefining reputations and transforming bullying relationships in the school community. *E-Journal of Narrative Practice, 1*, 4-13.